

Peru

uit dit blijkt. De missionarissen hebben ook heel wat voorwerpen uit het Amazonegebied verzameld en deze in enkele kleine musea ondergebracht. Een andere kamer herbergt een mooie collectie gebruiksvoorwerpen uit het Inka tijdperk.

Vanhieruit wandelen we terug naar de Plaza de Armas. Bart, Maarten en ik gaan een menu eten in een lokaal restaurantje tegenover Entel, terwijl Chantal, Sofie en Lotte op zoek gaan naar de betere ijscrèmezaak van

tjes willen we net iets gaan drinken, komen we de rest tegen. Lotte vertelt dat het een mooie en grote markt is. Ze hebben allerlei fruit gekocht. We gaan met z'n zessen iets drinken en slenteren nog even langs de artisanale winkeltjes om nog wat souvenirs te zoeken. Daarna gaan we wat bagage afzetten en een douche nemen in 't hotel en dan op zoek naar restaurant Le Paris. Aangekomen op de plek blijkt dat je er enkel pollo, kip dus, kan krijgen terwijl je er lekkere vis zou moeten kunnen bestellen, aldus de reisgids. En wij wilden eens geen kip eten vanavond. Uiteindelijk belanden we bij de Argentijn die gisteren nog te duur was. We

Condors tijdens de Colca Canyon-trip

Arequipa. We spreken af om 14u00 op de Plaza de Armas voor de kathedraal. Wij zijn er een half uurtje eerder en genieten rustig van de voorbijrijdende auto's en het zonnetje.

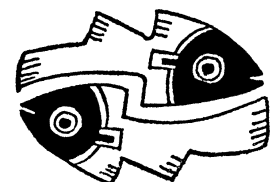
Wanneer de anderen aankomen gaat Maarten mee naar de overdekte markt. Bart en ik blijven zitten op de plaza om wat te lezen en te schrijven. Het is best leuk te zien dat alle kinderen met de duiven op het plein staan te spelen. Na twee uur-

eten een T-bone steak die heerlijk smaakt. Hij ligt wel zwaar op de maag. De rekening is ook zeer duur. Maar eens in het hotel val ik prompt in een diepe slaap.

AREQUIPA

zondag 9 oktober

Om 3u00 's morgens gaat de wekker. Het is tijd om ons klaar te maken voor de 'Colca Canyon'-trip. Ik voel me op dat moment niet zo bijster goed en besluit om niet mee te

Peru

Alpaca

gaan. Iedereen zorgt dat ie om 3u30 op de stoep voor het hotel klaarstaat waar een tweetal busjes hen zullen afhalen. Met moeite val ik terug in slaap.

Tegen acht uur word ik terug wakker. Ditmaal lukt het me wel om een douche met warm water te vinden. Na een flinke wasbeurt zet ik me in de achtertuin om wat te lezen. Ik geraak in gesprek met een man afkomstig uit Israël die al 17 jaar in Florida woont. Hij is reeds vijf maanden aan het reizen door Latijns- en Zuid Amerika en is eigenlijk op zoek

naar een nieuwe woonplaats. Ondertussen zie ik Cees buitenkomen en even later ook Jules.

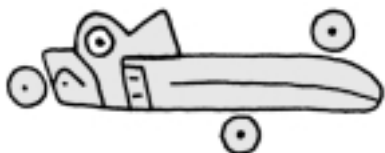
Kudde lama's en alpaca's

Wat blijkt nu; vanmorgen is er het één en het ander misgelopen. En-

len aan de luchthaven in Amsterdam. Verder heb ik er bij geschreven dat

kel het eerste busje is op tijd vertrokken en het tweede zou pas anderhalf uur later zijn aangekomen bij het hotel en moest toen ook nog enkele andere mensen gaan oppikken in Arequipa. Het rijgedrag van de chauffeur was zo roekeloos dat ze bijna een ongeval hebben veroorzaakt waardoor ze met z'n allen uitgestapt zijn en vriendelijk bedankt hebben voor de trip. Met andere woorden zit ik dus hier helemaal niet alleen maar zijn er nog negen anderen van de groep in het hotel.

's Middags ga ik samen met Arco en Marianne een muesli eten en daarna wandelen we naar Entel om een fax te versturen. Ik stuur er één naar mijn werk om te vragen ofdat ze contact kunnen opnemen met Jean en te vragen of hij ons zaterdag eventueel kan komen afha-

Peru

in de loop van de week terug contact zal opnemen.

Hierna slenter ik wat rond op en in de buurt van de plaza maar er is niet veel te beleven en het is bovendien te warm om in de zon te blijven zitten. Ik besluit om terug naar het hotel te keren waar ik liggend op bed in slaap sukkel. Tegen 17u00 arriveren de gelukkigen na een vrij vermoeiende tocht. Ze hebben de condors gezien maar niet echt van kortbij.

Nadat ze gedoucht hebben gaan we eten bij de vegetariër maar hier loopt vanavond alles in het honderd. We moeten heel lang wachten en dan krijgen sommigen hun soep die echt niet te eten is omdat ze zeer pikant is. We stappen op en wandelen tot bij Manola om nog iets lekkers te drinken en een stuk cake of flan te eten. Deze zaak valt eigenlijk heel goed mee als je een snack of een gebakje wilt eten en de prijzen zijn zeer schappelijk. Rest ons alleen nog terug te keren naar Casa de mi Abuela om de nachtrust te in te zetten.

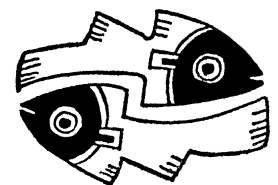
Colca canyon : We staan om drie uur op en omstreeks half vier zouden we worden afgehaald. We wachten voor het hotel en om 3u50 verschijnt dan toch al een busje, maar het is er slechts één in plaats van twee. Er zitten al twee mensen in het busje dus kunnen er nog negen van ons bij. Rond 4u00 vertrekken we omdat we anders te laat zullen zijn voor het zien van de condors. De rest blijft wachtend achter bij het hotel. We proberen wat te slapen in het busje maar dat is niet gemakkelijk met al dat gehobbel. De chauffeur geeft goed plankgas;

het lijkt net een race tegen de tijd. Plots stoppen we bij een kudde lama's en alpaca's. We hebben even tijd om wat foto's te schieten. We kunnen echter niet ontbijten omdat er geen tijd voor is. Dus rijden we door totdat we de Colca Canyon bereiken. Onderweg zien we mooie terrassen in de dalen die we later in de namiddag kunnen fotograferen. Bij de condors staat veel volk en er vliegen er al enkele. Dit wordt een uurtje condor-observatie. Als ze dichtbij vliegen is het best de moeite, maar ofdat op de foto ook zo zal overkomen betwijfel ik. Je hebt al een goede tele-lens nodig om een mooi beeld te maken van de reusachtige roofvogels. De Colca Canyon hebben we enkel van bovenuit gezien, vanaf zo'n 3850 meter. Alleen voor de canyon is het niet de moeite om zo vroeg op

Beeld uit Inka-tijdsperk, La Recoleta, Arequipa

te staan. Beneden ziet het er erg droog uit. We rijden verder naar een dorp voor de lunch. We lopen wat rond in Schifay, waar de vrouwen mooi gekleed gaan met hoeden en allerlei lange kleren. Daarna gaan we naar de agua's calientes, die niks voorstellen. Het lijkt gewoon op een openlucht zwembadje.

Peru

Er is wel een rivier met grote keien. Daar zijn we even aan het water gaan zitten. Toen werd het tijd om terug naar Arequipa te rijden, een zware tocht van vier uur.

NAZCA

maandag 10 oktober

Al degenen die gisteren zagezegd met het tweede busje naar de Colca Canyon zouden zijn gegaan zijn vanmorgen om 3u30 vertrokken in de hoop er ditmaal

door de woestijn. Na enkele uren bereiken we de kust. Hier is het heel wat groener en wordt er heel wat geteeld zoals rijst, maïs en fruit. De wind brengt de typische zeelucht tot in het busje. Na een strook vegetatie belanden we terug in een woestijngedeelte met stenen en rotsen aan de zeekant. Het zeewater slaagt te pletter tegen de uitstekende rotsen. We stoppen onderweg even op een plaats waar beenderen en mensenschedels zomaar langs de highway liggen. Ze

tijn, nabij het mijlpaaltje 466km van Lima, waar vele beenderen en skeletten liggen alsook enkele rechtopgezette mummies met haarvlokken, stukken van kleren en scherven van potten. Al het waardevolle is hoogstwaarschijnlijk bij de vondst geplunderd. Omstreeks 18u00 komen we toe op de camping tegenover het luchthaventje van Nazca. Blijkbaar is er hier een stroompanne want er is nergens licht. We rijden eerst even 't

Mummies van Chauchilla

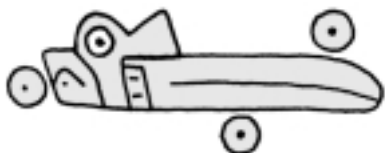
wel te geraken. Ze hebben alvast een rustigere chauffeur.

De anderen en ik laden om 6u00 de bus en vertrekken voor een laatste lange busrit. We rijden richting Nazca. De hele tocht gaat over de Pan American Highway en trekt voor een groot deel

hebben hier waarschijnlijk bij het aanleggen van deze Panamerican een oud kerkhof doorkruist en men laat het dan allemaal zomaar liggen.

Tegen zonsondergang bereiken we de mummies van Chauchilla. Een plaats in de woest-

centrum in om een lezing bij te wonen van de Duitse ontdekker van de befaamde Nazca-lijnen. Het is echter de zus van Maria Reiche die het woord voert omdat zijzelf, ondertussen reeds 91, niet meer in een goede gezondheid verkeert. De lezing be-

vat wat algemene informatie over de ontdekking van de Nazca-lijnen. Zo wordt gezegd dat Maria Reiche bijna heel haar leven bezig is geweest met het zorgvuldig onderzoek naar, en het schoonvegen van, de verschillende figuren. Het is enigszins een beetje egotripperij want ze heeft geen enkele hulp gehad en/of gewild. Alle figuren zijn door haar op papier overgetekend alvorens dat men ze vanuit de lucht heeft waargenomen. Met een lintmeter is ze tewerk gegaan en 's nachts bij heldere maan heeft ze de tekeningen schoongeveegd. Ze verkoos de nacht omdat niemand dan zou zien dat zij met een ontdekking bezig was en dus ongestoord werd gelaten.

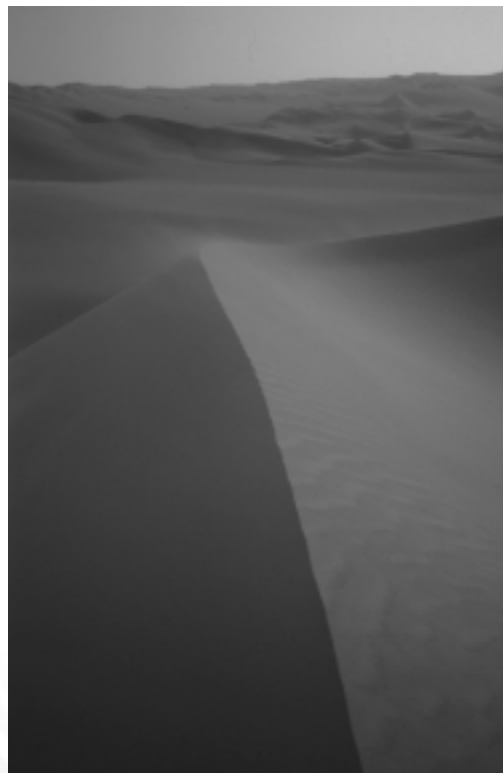
De lezing had ook zoiets van een klaagzang omdat er nooit interesse is geweest van de overheid om deze geometrische ontdekkingen te onderhouden of te beschermen. En nu Maria Reiche het einde van haar leven tegemoet gaat zal dat misschien ook het begin van het einde zijn voor de Nazca-lijnen.

Terug op de camping zetten we de tentjes op en gaan we op zoek naar een eettent. Omdat er geen stroom is in de omgeving en dus ook geen licht hebben we niet echt veel zin om ver te wandelen. Een tweehonderdtal meter verder langs de highway is er een restaurant dat nog iets te bieden heeft. Bij kaarslicht zitten we aan een grote tafel en het is best lekker. We gaan in twee shiften eten zodat er steeds iemand bij de tenten en het busje is. Als iedereen gegeten heeft kruipen we ons tentje in, terwijl Bart zich op de vloer van het busje te rusten legt.

ICA

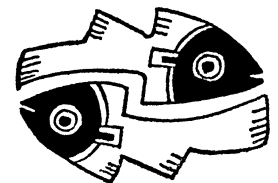
dinsdag 11 oktober

Tegen acht uur begint er vanalles te bewegen rond ons tentje en het is dus tijd om op te staan. Vandaag word ik 26 jaar en het beloofd een toffe dag te worden. Even verfrissen en we staan bij het vliegveld voor een vlucht over de Nazca-lijnen. Het toegangsticket kost 50 dollar. Om 8u45 verlaat ons sportvliegtuigje de startbaan. Ik denk dat we het kleinste vliegtuigje hebben dat er is. Lotte, ik en Rienus zitten samen met de piloot in dit kistje. De anderen zitten meestal met vier of vijf samen in één toestel. Maar al vlug blijkt dat het een geluk is dat we slechts met z'n vieren zitten want we vliegen het laagst van alle toestellen die zich op dat moment

De duinen, Ica

in het luchtruim bevinden en dus hebben we ook een veel beter zicht op de verschillende figuren. Zo vliegen we over driehoeken en rechte lijnen van verschillende kilometers, evenals organische vormen waarin je be-

Peru

paalde figuren kan herkennen zoals een maanmannetje, een spin, een condor, een colibrie, een walvis, een aap, ... De figuren staan verspreid over een vlakte van ongeveer 60 bij

lei rond de gelijknamige rivier die weliswaar droog staat. De landing verloopt prima, alleen ging de deur iets te vroeg open, namelijk net als we terug boven Nazca vliegen. We krij-

ontbijt en daarna breken we de tent af. Maarten en ik laden alle bagage op het dak van de bus terwijl de vrouwen de binnenkant een grondige poetsbeurt geven. Tegen de middag verlaten we Nazca. Na 20km stoppen we nog even bij de observatietoren langs de highway. Vanaf de toren kunnen we de boomfiguur en de handen zien. Vanhieruit is het nog twee uur tot Ica. Onderweg komen we heel wat katoenplantages tegen en stilaan zien we hoge duinen verschijnen die net uitzien als een woestijn.

Omstreeks 14u30 rijden we het centrum van Ica in. We parkeren ons busje op de Plaza de Armas en twee vrijwilligers blijven de wacht houden. Arco en Marianne gaan op zoek naar een hotel want dit is ook een plaats die niet op het programma staat. We hebben afgesproken om tegen 15u30 terug bij de bus te zijn om dan samen naar de zandduinen te rijden. We wandelen langs een cinema en Maarten en ik stappen even binnen om te zien hoe de zaal er uitziet. De uitbater begroet ons en gaat even het licht aandoen en haalt het gordijn voor het scherm weg. Het is best een leuke zaal waar ook wel theater gespeeld wordt. De film die ze vandaag draaien is de nieuwste actiefilm

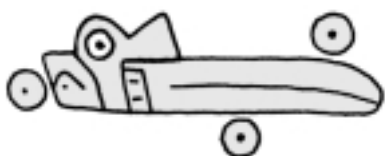

11 oktober 1994 : verjaardag Joël

25km. Vanuit de lucht kan je zien dat de highway dwars door de pampas loopt. Langs de weg is een toren neergezet van waaruit je twee figuren kan zien. Na een 25tal minuten rondcirkelen over de pampasvlakte maakt het vliegtuigje rechtsomkeer. Vanuit de lucht heb je ook een mooi beeld van de Nazca-val-

gen hem niet meer dicht dus heb ik hem maar dichtgehouden totdat we terug op de grond staan. Het is best plezant om zo eens in een vliegtuigje rond te cirkelen maar na een half uur begon ik toch ook een beetje te draaien.

Na de vlucht verzamelen we op de camping. We nemen rustig een

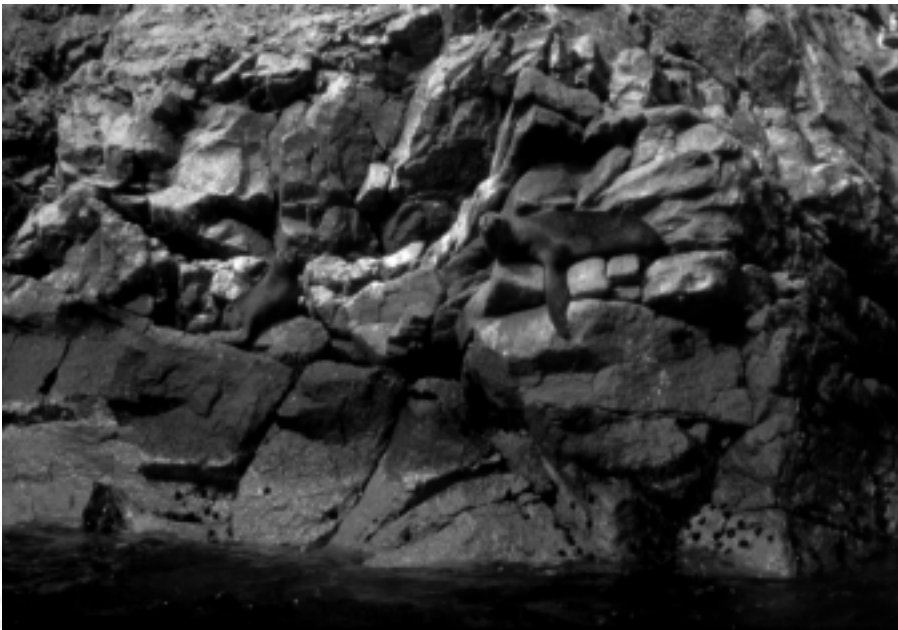
Peru

De Balistas eilanden

'True Lies'. Misschien iets voor vanavond. Ondertussen hebben de anderen aan de overkant van de straat een chinese tent gevon-

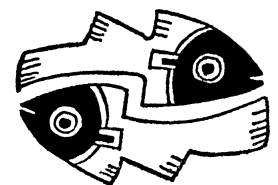
heerlijke chinese kipsoep met noedels. Als we de soep op hebben is het bijna 15u30 en we hebben ons hoofdgerecht nog niet. Lotte loopt even naar de bus om te zeggen dat we wat later zullen zijn. We smullen ons eten

Zeehonden op de Balistas eilanden

den waar we een menu bestellen. Het eten laat lang op zich wachten maar de soep is een

naar binnen en springen op de bus. Aangekomen bij de zandduinen wandelen we eerst door een soort oase met palmbo-

Peru

men en vervallen huizen errond. We beklimmen de duinen, wat uiteraard niet zo gemakkelijk is. Eens boven op één van de hoge duintoppen hebben we een prachtig

schillende voetbal-machinetjes. Voor een halve sole krijgen we vijf ballen en spelen maar. Bart is echter een gedreven kicker en wint dus zonder probleem iedere

we beneden in de bar zitten wandelen Lotte, Sofie en Chantal binnen met een cake en een taart met kaarsjes. Mijn vermoeden wordt hierbij dus bevestigd. Plots word ik overspoeld met massa's confetti. Iedereen heeft blijkbaar een hele zak achter de hand. Een hele leuke verrassing. Terwijl de dames rondgaan met de cake vloeit het bier aan en er wordt stevig wat gedronken. Vooral de Iquitos-boys hebben er geen moeite mee. Het is een toffe verjaardag geworden. Waar ik vorig jaar samen met Lotte in de 'blue lagoon' van Turkije zat, heb ik vandaag Peru vanuit de lucht gezien. Mooier kan toch niet! Onder ons zessen gaan

Zeehonden en zeerobben, Balistas eilanden

uitzicht over een zee van zandheuveld. Het doet een beetje denken aan de sahara, alleen was het daar nog een heel stuk warmer. Het is heel rustig. We blijven een tijdje zitten op de top en zien hoe de anderen moeite doen om een andere heuvel te beklimmen. Ik denk dat als we hier een uurtje blijven zitten dat we deel uitmaken van de duinen. Op korte tijd zit al alles onder het zand. Het waait gewoon onze kleren in. Niet goed voor het fototoestel dus. We zijn eigenlijk een uurtje te vroeg want de zon staat nog te hoog om mooie kleuren te krijgen voor een goede foto.

We lopen in snelle vaart naar beneden en het zand springt omhoog. Langs de oase staan ver-

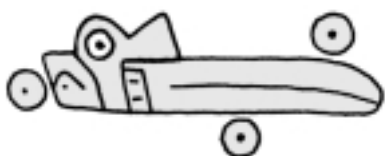
match. Blijkbaar is dat hier in Peru erg populair. In sommige steden is er soms wel een straat die er mee volstaat.

Pelikanen, Balistas eilanden

Eens aan 't hotel wordt gevraagd om rond 19u00 naar de bar te komen. Ik heb zo'n vermoeden dat er iets niet pluis is, maar goed. Een warme douche en wat frisse spullen aantrekken doet deugd. Wanneer

we nog ergens iets eten maar dat valt erg tegen. Behalve Chantal en Bart gaan we naar de film. Er vliegt een vleermuis rond in de zaal en er is weinig volk. De film is Spaans ondertiteld en Engels gesproken, al-

Peru

leen de klank staat erg stil. 'True Lies' haalt lang niet de kwaliteit van een echte James Bond film. Na de film wandelen we terug naar 't hotel waar we vlug onder de dekens kruipen.

PISCO

woensdag 12 oktober

Nadat we rustig zijn opgestaan en een 'continental' hebben genomen voor ontbijt wandelen we naar het regionaal museum. Onderweg komen we langs een

veel kleuren en zijn mooi gestileerd. Het zouden evengoed hedendaagse ontwerpen kunnen zijn. In een andere zaal van het museum staan verschillende zeer goed bewaarde mummies. De meeste dragen nog gewaden en hebben een soort hoofddeksel op. Hun haartooi is ook duidelijk herkenbaar. Naast de mummies liggen er ook nog enorm veel schedels van verschillende indianenstammen.

Op de terugweg kopen we wat fruit en eten we nog een appelflap in een patisserie. Bart is reeds naar 't hotel want hij is plots onwel geworden.

Om 13u00 laden we het dak en vertrekken we naar Pisco. Onderweg zien we enkele wijnboeren en iets verder, terug in de woens-

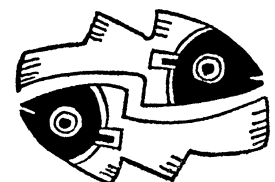

Museo del Oro, Lima

Entel maar er is geen telefoon-toestel dat met een magneetkaart werkt.

Het museum beschikt over een mooie collectie gebruiksvoorwerpen en potten van de 'Wari' en de 'Nazca' indianen. Knap is de vergelijking die gemaakt wordt tussen de Nazca-tekeningen en bepaalde potten waarop insgelijke figuren staan afgebeeld. Ze hebben weliswaar

tijn, staan verschillende kippenfokkerijen. Naarmate we Pisco binnenrijden neemt de stank van vis toe. En zo te zien valt hier niet veel te beleven. Rond 15u00 zijn we op de plaza waar ook 't hotel ligt. We krijgen een kamer voor vijf waar een zeer mufte geur hangt. Gelukkig kan er in het dak een venster open om wat (frisse) lucht naar binnen te krijgen. Bart kruipt onmiddellijk zijn bed in en wij slenteren wat door de straten van Pisco. Maar na een dik half uur belanden we terug op onze kamer. Er is hier totaal

Peru

niets te beleven. We gaan dan maar een thee drinken en wat bij-schrijven.

's Avonds gaan we vis eten omdat je tenminste zou verwachten dat dat hier toch goed moet zijn, maar eerlijk gezegd valt daar ook niet over te stoeven. Nog een

op om hem een goeie mep te verkopen. Als ik buitenkom is ie plots verdwenen. Sommigen onder ons vallen terug in slaap.

Om zeven uur vertrekken we met de hele groep naar de Ballistas-eilanden. Maarten en Chantal voelen zich niet

de uitwerpselen van de duizenden vogels die hier verblijven. Ik kan drie verschillende soorten onderscheiden maar geen enkele bij naam noemen. Naast de enorme massa's vogels zitten er ook honderden zeehonden en zelfs enkele zeekoeien. We varen rustig rond de eilanden terwijl de zeehonden een spelletje spelen achter de speedboot. Op één rots zitten enkele pelikanen. Het is grappig hoe de vogels zich vanuit de lucht recht in het water laten vallen om vis te vangen. Na een half uur maken we rechtsomkeer. Enkel van ons krijgen nog een flinke klets water over zich heen door het opspattende water naast de speedboot.

Terug in Pisco moeten we onze tijd zien te doden tot 13u00. Dan vertrekken we voor de laatste busrit met als eind-

Museo del Oro, Lima

korte avondwandeling en we beëindigen de dag vroeger dan anders. Kortom, in Pisco moet je echt niet blijven, al is het de plaats bij uitstek om naar de Ballistas-eilanden te varen. Maar dat is voor morgenvroeg.

echt lekker, terwijl Bart weer is opgeknapt. Met een busje rijden we zo een 5km van Pisco. Bij de pier stappen we in een soort speedboot en

LIMA

donderdag 13 oktober

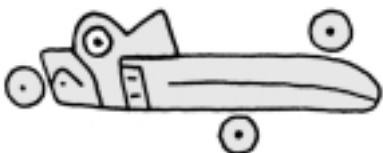
Onze nachtrust wordt reeds vroeg verstoord door één of andere sul die op een deur zit te kloppen en maar van geen ophouden weet. Wanneer het als dusdanig op onze zenuwen begint te werken, sta ik

Museo del Oro, Lima

na een half uurtje zijn we bij de eilanden. Het riekt hier aardig naar al

bestemming Lima. Het uitzicht onderweg toont weinig variatie. Het me-

rendeel is woestijn en hier en daar een gebied met plantages.

Museo del Oro, Lima

We bereiken hotel Roma iets voordat het donker wordt. We lossen de bagage en verdelen de kamers. Maarten is nog steeds niet beter en kruipt dus direct onder de dekens. Onder ons vijf nemen we een taxi naar Avenida Marina waardat nog verschillende artisanale winkels zijn gegroepeerd. Het is een heel eind van het centrum. Tegen dat we aankomen is het reeds goed donker en sommige zaakjes hebben hun lichten al uit. Alle typische souvenirs zijn hier terug te vinden maar de kwaliteit lijkt ons heel wat minder in vergelijking met die van Cuzco. We slenteren de winkeltjes in en uit maar vinden niet echt iets dat de moeite is. Het is eigenlijk niet echt plezant. Om 19u00 nemen we een taxi terug naar het hotel. Het is heel druk in de stad en we staan bijna meer stil dan dat we vooruitrijden. We zijn toch nog net op tijd voor de afspraak. We gaan namelijk met z'n allen, de hele groep, samen ons laatste avondmaal vieren. We wandelen naar een restaurant tegenover het station. De bediening is vrij vlot op enkele gerechten na. Er wordt wat nagepraat en we hebben met de hele groep wat geld bijéengelegd om aan

Arco en Marianne kado te doen voor de uitstekende reisbegeleiding. Cees zorgt voor een gepast dankwoord en terecht; we hebben ons geen betere en perfect georganiseerde reis kunnen indenken. Na het eten gaan er nog enkelen op stap maar wij kruipten onder de dekens.

LIMA

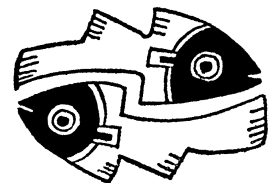
vrijdag 14 oktober

Bart, Maarten en ik voelen ons niet zo bijster goed vanmorgen. Chantal en Sofie vertrekken samen naar een museum en ze zouden daarna nog eens teruggaan naar de artisanale markt van gisteravond. Ik wandel met Lotte naar een postkantoor in de galerij vlak bij het paleis. We kunnen er met een magneetkaart telefoneren. Ik bel naar Jean op zijn kantoor om te horen of hij ons eventueel kan komen afhalen op Schiphol. Hij is echter druk bezig met zijn thesis zodat het niet zal lukken. Geen probleem, dan zullen we wel de trein nemen tot in Maastricht, waar dan iemand van de familie ons kan komen oppikken.

Van de Plaza de Armas wandelen we via de winkelstraat naar Plaza San Martin. Iets verderop in de Calle Belen is nog een shop waar je allerhande Inka souvenirs kan vinden. Ze

hebben enkele mooie dingen zoals bijvoorbeeld een uit hout gesneden schaakbord. Het is vrij speciaal omdat de beeldjes goed uitgewerkt zijn en ze vertegenwoordigen enerzijds de Inka indianen en anderzijds de Spaanse Conquistadores. Het moet echter 50 dollar kosten wat ik toch erg veel vind en

Peru

bovendien zit ik zo goed als zonder cash geld. Lotte vindt enkele mooie oorbellen. Uiteindelijk koopt ze drie paar, twee voor haarzelf en één paar om kado te doen aan Heidi.

kollektie gebruiksvoorwerpen, potten, mummies en klederen van de vroegere indianenstammen. Er zijn verschillende glazen kasten waarin duizenden kleine voorwerpjes lig-

seum.

Buiten rusten we even uit op een terrasje alvorens we een taxi terug nemen. Wat ons al is opgevallen iedere maal als we een taxi nemen is dat de chauffeur altijd

Het einde van de reis, Plaza de Armas, Lima

Op de terugweg stoppen we in een koffiешop voor een thee en we kopen wat verse broodjes bij de bakker. Hier staan weer enkele grote taarten maar jammer genoeg niet voor mij vandaag. Tegen de middag zijn we weer bij het hotel. Bart en Maarten zijn ondertussen ook op de been en met z'n vieren nemen we een taxi naar het Museo del Oro, het goudmuseum. Het is ongeveer een half uur rijden van het centrum. Maar het is de trip waard. Het museum bezit een enorme

gen uit hout, goud en steen. Je geraakt er niet op uitgekeken omdat ze allemaal tot in het kleinste detail versierd zijn. Wat opvalt is dat er vrij veel erotische beeldjes tussen zitten, en niet alleen beeldjes, ook zijn er massa's potten waarop dergelijke seksuele verbeeldingen te zien zijn. Je krijgt ook een goed overzicht van de klederdracht van de Inka's. Ook al het bladgoud dat op het lichaam werd aangebracht wordt getoond op verschillende poppen. Kortom, het is een boeiend mu-

gaat tanken voor één of twee sole. Dat is dus zo goed als niets. Misschien is het een manier om te zorgen dat er nooit teveel brandstof in de auto zit opdat zelfs die niet zou gestolen worden.

